

ἀγῶνος τῆς ἐλευθερίας σας ἔγειναν
 τριάρχης τῆς καὶ οἱ ἱερωμένοι. Πρῶ-
 τῶς ἔβησαν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστά-
 σεως ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς τῆς. Αὐτοὶ ἐ-
 βησαν τὰ πιστόλια καὶ μετὰ τὴν σπά-
 ραν εἰς τὴν χεῖρα, ἐπολέμησαν μετὰ τοὺς
 ἄλλους σας ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος
 ὅπως σᾶς ξεσκελασώσωσιν ἀπὸ τῶν Ἀ-
 νων τὰς χεῖρας, ὅπως σᾶς κάμωσι νὰ
 τῶρα εὐτυχεῖς, νὰ τρέχητε εἰς πα-
 τήριμιν καὶ σχολαίαν, νὰ φωτίζησθε
 παρὸν γνώσεων καὶ ἀληθείας, ἀλλ'
 ὅπως ζήτε ἡδυπαθῶς, φιλιδόνως, αἰ-
 σθηδῶς, ἐμπαίζοντες Θεὸν καὶ ἀνθρώ-
 πους. Καὶ τότε σεῖς ἐλευθερωμέ-
 ναι τῆς σκλαβίας, τρώγετε, πίνετε,
 ἡσυχάζετε, ἐμφορῶσθε, πλουτεῖτε, ποῖον
 ἔσθιον θέτει ἡ ἐκκλησία εἰς εὐπορίαν
 φωτισμόν σας; Βεβαίως αἱ διαταγαὶ
 τῆς ἐκκλησίας σᾶς ἐμποδίζουν τὴν ἡ-
 πύεσιν· ἀλλ' ὅποιον τὰ ἀποτελέσματα
 τῆς εἰς τοιαύτην διαγωγὴν; φθορά σω-
 νική, φθορά ψυχική, φθορά κοινωνική.
 ὑπερβολικὴ ἀσωτεία φθείρει σῶμα, πλού-
 τισμὸν καὶ εὐζωίαν ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐη-
 χίᾳ, οὐχὶ ὁμῶς ἀκολασίαν ἐν ἡδυπα-
 θίᾳ καὶ πλεονεξίαν ἐν εὐπορίᾳ. Ἐλευ-
 θέρως εἶσαι νὰ διάγῃς ὡς θέλεις, ἀλλὰ
 διάγῃς σεμνῶς, σώφρων, καὶ ὅχι αἰ-
 σθηδῶς πλεονέκτης. Σημαίνει ἡ ἐκκλη-
 σία διὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, χρέος ἔ-
 σθαι νὰ συντρέξῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυ-
 ρίου, νὰ συνομιλήσῃς τὴν ψυχὴν σου μετὰ τὸν
 Θεόν, ν' ἀκούσῃς τὰ πρὸς σωτηρίαν
 σου ὅπως ζήσης εὐτυχῶς εἰς τὸν κόσμον;
 ἀνάκλητος, ἀπείρακτος, οὐδέποτε ὑπο-
 πίπτων εἰς ἀθλιότητας καὶ δυσχερείας
 καὶ ταραχῶδους καὶ φαύλου! Ἰδοὺ τὰ
 ἀποτελέσματα παρουσίας καὶ με-
 τὰ τὴν εἰς τὰς θρησκευτικὰς ὁμηγύρεις·
 αἱ οἱ κομποὶ νέοι ἐκεῖνοι, τὰ δασκα-
 λεία, οἱ μοδερνοὶ σοφοὶ φιληθονοῦν-
 τες καὶ γελῶντες, ἀπεσύροντο λέγοντες,
 ὅτι καλόγηρος νὰ τὰ λέγῃς εἰς τὰ γρα-
 μμάτια. Ἡμεῖς δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν ποτε
 φθίσωμεν εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας, ὅ-

που νηστεῖται δὲν γίνονται, καὶ εὐκολα
 οἱ ἄνθρωποι δὲν καλογηρεύονται. Αὐταὶ
 καὶ ἄλλαι συνδιαλέξεις ἐγένοντο μεταξὺ
 τῶν ἐπιβιτῶν, ἕως οὗ ἐπροχώρησεν ἡ νύξ
 καὶ ἕκαστος ἐπορεύθη εἰς τὸν κοιτῶνά
 του. (ἄκολουθεῖ)

ΣΙΕΝΙΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

—Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔχομεν τὴν
 45ην Αὐγούστου.

—Τὸ γνωρίζω.

—Εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς
 Θεοτόκου.

—Βέβαια.

—Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τελεῖται
 ἡ συνήθης ἵπποδρομία.

—Ναί.

—Ἀλλὰ μοὶ ἀπαντᾷς εἰς τρόπον...

—Σκέπτομαι.

—Τί σκέπτεσαι;

—Γκίτσο, πρέπει ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 νὰ νικήσω.

—Καλῶ.

—Ἦ... .

—Τί ἦ;

—Ἦ ν' ἀναχωρήσω διὰ παντός.

—Αἶ!

—Ἀλλὰ καὶ σὺ μοὶ ἀπαντᾷς...

—Σκέπτομαι καὶ ἐγώ.

—Καὶ σὺ τί σκέπτεσαι;

—Ὅτι πρέπει ν' ἀναφανῇς νικητής.

—Τὸ θέλω.

—Ἄλλως...

—Ἄλλως...

—Ν' ἀναχωρήσης.

—Καὶ μοὶ τὸ λέγεις μετὰ τὴν ἡσυχίαν;

—Ἀκουσόν με, Σκνδρίνε. Ἐγὼ δὲν θέ-
 λω νυμφευθῆ ποτὲ ἓνα ἄνδρον.

—Ἐγὼ ἄνδρος;

—Δὲν τὸ πιστεύω.

—Καὶ λοιπὸν ἂν ἡ τύχη δὲν ἤθελε
 με βοηθήσει, θὰ μ' ἐθεώρεις βεβαίως ἄ-
 νδρον, καὶ θὰ με ἄφινες ν' ἀναχωρή-
 σω ἀτράχως.

—Θ' ἀπέθνησκον ἴσως, ἀλλὰ δὲν θά σέ ἤθελον ἐνταῦθα, ἵνα σέ δακτυλοδεικτῶσι πάντες.

—Θά νικήσω, Γκίτα.

—Καί δὲν εἶναι ἐντροπὴ νὰ νική πάντοτε εἰς ἀγῆδης κυρὸς; Καί δὲν θά ἦτο αἶσχος διὰ σέ εὐεידῆ, ῥωμαλέον καὶ εὐκαμπτον νὰ ἡττηθῇς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἔκτρωμα;

—Θά νικήσω, Γκίτα. Ὁ ἔρωσ σου θά μ' ἐνδυναμώτῃ ἐτι περισσότερον.

—Νίκησον, νίκησον.

—Καί ἂν νικήσω, τί βραβεῖον θά λάβω;

—Τὸ σύνηθε; ὕψοςμα καὶ τὰ 20 σκούδα.

—Δὲν τὰ στοχάζομαι αὐτά.

—Καὶ λοιπόν;

—Τί θά μοι δώσης σύ;

—Ἔστω—τὸ πρῶτον φίλημα.

Ὁ διάλογος οὗτος ἐλάβανεν χώραν εἰς Φοντεβράνδαν, εἰς τὴν δεξαμενὴν ὅπου αἱ γυναῖκες τῆς συνοικίας ἐκείνης πλύνουσι τὰ ἀσπρόρουχά των, ἢ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. Ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὅπισθεν τοῦ τοίχου, διότι ἡ δεξαμενὴ αὕτη εἶναι κτίριον θολωτὸν, καὶ ἀνέφερον σχεδὸν αὐτολξεῖ τὴν ὁμιλίαν τῶν δύο ἐρωμένων· μόλις δὲ ἤκουσα τί ἔλεγον, ἀνεχώρησα πάραυτα, διότι οἱ κάτοικοι τῆς Φοντεβράνδης δὲν θέλουσι νὰ γινώσκῃ τις τὰ μυστήριά των, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ ἐπικίνδυνον. Ἡ συνοικία αὕτη μία ἐστὶ τῶν εἰς ἃς διαιρεῖται ἡ πόλις τῆς Σιένης, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τῆς ἐκείσε πηγῆς λεγομένης **Fonte Branda**, ἧς ποιεῖται μναῖαν ὁ Δάαντης ἐν τῷ τριακοστῷ ἄσματι τῆς *Κολάσεως*, ὅπου κιθῶλοποιὸς τις ὑπὸ τῆς διψῆς κατατρυχόμενος, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐκεῖνους κατὰ παρχηγελίαν καὶ προτροπὴν τῶν ὁποίων παρεχάραξε «*la lega suggellata del Batista*» τουτέστι χουσσὰ φοιρίνια φέροντα τὴν εἰκὼνα Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, προστάτου τῆς Φλωρεντίας, ἐκφέρει τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην λέγων·

Ma s' io vedessi qui l'anima trista
Di Guido o d' Alessandro o di lor frate,
Per fente Branda non darei la vista,

ὅτι, δηλαδή, μάλλον ἢ νὰ πῇ, ἐπὶ θύμῃ διακαῶς νὰ ἴδῃ τινὰ τῶν ἐκείνων ἀδελφῶν τιμωρούμενον τιμωρίαν ἢ αὐτὸς ἐκεῖνος ὑπέφερον.

Οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ταύτης ἀνήκουσι σχεδὸν ἅπαντες εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τῶν πολιτῶν· εἰσὶ σφαγῆ καὶ βυρσοδέψαι· δὲν ἔχουσιν οἰκογενεὰς καὶ σχέσεις μετὰ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν των, καὶ ἀποτελοῦσιν ἐξαιρετικὸν μέρος τῆς πόλεως. Ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τοὺς ὑπερτιβερείους τῆς Ῥώμης.

Ἐκ τούτου ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἐκρίσθη εἰς Σιένην. Ἀλλὰ πότε; Ὁ δαιμόνιος τῆς Θεῆς Κωμωδίας ποιητῆς εἶπε·

Nessun maggior dolore,
Che ricordarsi del tempo felice
Nella miseria

τοῦτο δὲ δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν καὶ ἐν ἡμῶν, καὶ ὅτε ὁ χειμὼν τῆς ἡλικίας ἐπέρχεται, ἡ δὲ χιὼν ἀναφαίνεται ἐκ τῆς ἄλλοτε μελανοκόμου κεφαλῆς·—δυνάμεις ἐξασθενοῦνται—οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας γίνονται βραδύτεροι—τὴν ζωὴν διαδέχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ θάνατος!—Ἄχ! τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πλέον βεβαίως· ἀλλὰ δὲν ἀποθνήσκει, ὅτι ἔχει ἱερείαν τὴν μνήμην—δὲν ἀποθνήσκει, διότι ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν μας, ἡμεῖς δὲ ἐν αὐτῷ δι' αὐτοῦ ζῶμεν, καθ' ὅσον τὸ μὲν πρὸν μᾶς διαφεύγει ὡς ἀστραπὴ, καὶ μετὰ τοῦ παρελθόντος συγχέεται, τὸ μέλλον δὲν εἶναι ὑπαρξίς·—καὶ ἐκεῖνο εἶναι θετικὸν καὶ ἀμετάβλητον, διότι εἰς ἡμᾶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξαφανισθῇ ἢ ἔγινε, τοῦτο δὲ ἔχει μόνον θυρωρὸν ἐλπίδα, ἥτις δι' ἀπατηλῶν ἀπεικονιστικῶν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὴν δοκίαν μας, εἰσάγει ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγνώστου ἀγνώστου. Ποσάκις ἐν σιωπηλῶν δίκυμα ὑποκινοῦν τὰ χεῖλη—ἐν δάκρυον ἀπὸ τῶν βλεφάρων, καὶ διατρέφον τὴν παρειὰν μαρτυροῦσι τὴν

τῇ διανοίᾳ ἀιζωοποίησιν τοῦ παρελθόντος, ἢ καὶ ἐνίοτε ἴτω· ἐκεῖνο μὲν σημεῖον πικρᾶς, τοῦτο δὲ γλυκεῖας ἀναμνήσεως, διότι οὐχὶ πάντοτε τὸ μειδιάμα ἀπόδειξις ἐστὶ χαρᾶς, καὶ οὐχὶ πάντοτε τὸ δάκρυ ἀποτέλεσμα ἐστὶ λύπης, καθ' ὅσον ὡς ὁμοῦ γεννηθέντα οὐχὶ σπανίως ἀνταλλάσσουσι τὰς ἐκυτὼν λειτουργίας. Πᾶν βῆμα, πᾶν κίνημα, πᾶς παλμός τοῦ σφυγμοῦ σημειοῦσι τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, καὶ ἐνδεικνύουσι τὸ παρελθόν, ὅπερ ἀδιαλείπτως ἀναπολοῦμεν ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν, διαπύρως ἐπιθυμοῦμεν, καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐκθειάζομεν καὶ μακαρίζομεν. Εὐτυχής δ' ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸ μὲ μέτωπον ὑψηλὸν, μὲ ὄμμα ἀτάραχον, μὲ καρδίαν καθαρὰν καὶ εὐσυνείδητον.

Ἦμην λοιπὸν ἐν Σιένη, πόλει τότε μὲν τῆς Τοσκάνης, νῦν δὲ τῆς Ἰταλίας· καὶ ἄλλοτε τῆς Τυρρηνίας, μέχρις οὗ κατὰ τὸ 436 τῆς Ῥώμης μετέβη εἰς αὐτὴν Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, καὶ τότε ἔλαβε τὸ ὄνομα Σιένα Ἰουλίᾳ (Sena Julia) καὶ ἀποικία Αὐγουστιανή, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηίου κατὰ τὰς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ Καίσαρος διενέξεις. Κατὰ τὸ 800 Μ. Χ. ἐκηρύχθη πόλις ἐλευθέρα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Καρόλου· τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἐπὶ 700 ἔτη, καίτοι καταμαρτυρομένη ὅτε μὲν ὑπὸ τῶν κομμάτων αὐτοκρατορικοῦ τε καὶ γαλλικοῦ, ὅτε δὲ ὑπὸ τῶν φατριῶν τῶν Γουέλφων καὶ τῶν Γιβελίνων. Ὡφελήθει δὲ ὡς τῶν περιστάσεων τούτων καὶ τῆς κακῆς καὶ ταραχώδους διοικήσεως αὐτῆς Κοσμᾶς ὁ πρῶτος, δούξ τῆς Φλωρεντίας, τῇ ἀρωγῇ τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε' πῆμψαντος αὐτῷ γερμανικὸν καὶ ἰσπανικὸν στρατὸν, εἰς ὃν προσετέθη καὶ ἰταλικὸς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μαρκησίου Μαρινιανού, ἐξεπύρθησε καὶ κατέκρησεν αὐτὴν μετὰ 14 μηνῶν πολιορκίαν, ἀφοῦ ὁ πολέμιος στρατὸς ἐδήλωσε τοὺς ἀγρούς της, κατηρέπωσε τὰς πέριξ κώμας της, ἀπηγχόνησε καὶ ἔσφαξε τοὺς πληθύνοντας τὰ περίχωρα αὐτῆς κατοίκους, μάλιστα δὲ τοὺς τῆς Μαρέμης,

ἢ τὸν πληθυμὸν ἐξ ἐλοκλήρου κατέστρεψε, μηδέποτε μετὰ ταῦτα ἀνανεώθεντα, διὸ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἀπὸ 100,000 καὶ ἐπέκεινα κατήντησεν εἰς 22,000 μόνον. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀλώσεως ταύτης, καὶ τῇ βάσει συνθήκης μεταξὺ τοῦ Κοσμᾶ καὶ τῆς πόλεως, τὴν 21 Ἀπριλίου 1555 εἰσῆλασεν εἰς αὐτὴν οἱ αὐτοκρατορικοὶ, ἐνῷ ἐξήρχοντο οἱ Γάλλοι, οἵτινες κατείχον αὐτὴν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου τοῦ Β', μεθ' ὧν ἐξῆλθον καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων, φοβουμένων τὴν κακὴν πίστιν μεθ' ἧς τότε ἐξεπληροῦντο αἱ συμβάσεις. Καὶ ἡ σύμβασις αὕτη ἐγένετο μὲν ὑπὲρ τοῦ Κοσμᾶ, ἡ πόλις ὅμως ἔμεινεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ μόνον κατὰ τὸ 1557 Φίλιππος ὁ Β' υἱὸς τοῦ Καρόλου, ὑπὲρ οὗ οὗτος παρητήθη τοῦ ἰσπανικοῦ θρόνου, καίτοι κρατήσας τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων, παρεχώρησεν ὀριστικῶς τὴν πόλιν πρὸς τὸν Κοσμᾶν ἀντὶ τοῦ Πιομπίου. Ἐκτοτε ὑπέκυψεν εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Μεδίκων ὡς ἐπαρχία τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Τοσκάνης, τοῦ Κοσμᾶ ἐπιτυχόντος κατὰ τὸ 1569 πρὸς τοῦ Πάπα Πίου Ε' τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Δουκῆς, τοῦ ὅπερ ἠρέθισε τοὺς ἄλλους δούκας τῆς Ἰταλίας, — οἵτινες ἐξέλαβον αὐτοῦς ἐξυβρισθέντας, ὡς μὴ θεωρηθέντας ἀξίους τοῦ τοιοῦτου τίτλου — ἐπίσης δὲ καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα, οὗτινος τὰ προνόμια προσεβάλλοντο διὸ ἀποθανόντος τοῦ Κοσμᾶ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φραγκίσκος ἐξητήτατο καὶ ἔλαβε κατὰ τὴν 2 Νοεμβρίου τοῦ 1575 πρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β' αὐτὰν τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Δουκῆς. Κατὰ τὸ 1737 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τῶν Μεδίκων Ἰωάννου-Γάστωνος, ἡ Τοσκάνη καὶ σὺν αὐτῇ ἡ Σιένη μετέβη εἰς τὸν οἶκον τῆς Λωρένης διὰ τῆς Μαρίας Θηρεσίας συζύγου τοῦ Δουκῆς τῆς Λωρένης Φραγκίσκου, παρεχωρησάσης πρὸς τοὺς τοῦ τῆς ἐπιβιώσης ἀδελφῆς τοῦ ῥηθέντος Ἰωάννου Γάστωνος πᾶσαν κινητὴν καὶ ἀκίνητον

περιουσίαν τῆς οἰκογενείας τῶν Μεδίκων, ἀντὶ ἰσοβίου συντάξεως 40,000 σκούδων, εἰς αὐτὸν τὸν οἶκον, ὅστις καίτοι γενόμενος ὀλίγον μετὰ ταῦτα νέος οἶκος τῆς Αὐστρίας, ἐτήρησεν ὅμως τὴν κατοχὴν τῆς Τοσκάνης, ἄχρις οὗ κατὰ τὸ 1859 αὕτη κατέστη μέλος τῆς ἰταλικῆς ἐνότητος.

Ξένος καὶ μαθητὴς εἶχον δύο σπουδαίους λόγους ὅπως περικυβηθῇ τὴν πόλιν, γνωρίσω πάνθ' ὅσα ἐγκλείει ἀξιοπερίεργα, ἐξετάσω κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος αὐτήν, διὸ καὶ κατὰ τύχην ἤκουσα τὰν ἤδη ἐκτεθέντα διάλογον. Εἶχον δὲ μεταβῆ εἰς Σιένην ὅπως σπουδάσω τὴν νομικὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἡμὴν μαθητὴς ὡς ἐκ τούτου συνφικεῖσθαι μετ' οὐ πολὺ μὲ ἄλλοις μαθηταῖς καὶ ἔγνω τὴν φύσιν τοῦ ὄντος τούτου. Ἡξεύρετε δὲ τί ἐστι μαθητὴς; Βελίως ἢ ζωηρὰ, ἢ ἀπερίσκεπτος, ἢ ἄφροντις νεότης, ἢ ἀκάθεκτος εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς ψυχῆς τῆς, — ἢ μὴ γινώσκουσα ἐμπόδια πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς — ἢ φιλοκινδυνεύουσα τὴν ὑπαρξίν τῆς δι' ἐν βλέμμα, δι' ἐν νεῦμα, δι' ἐν μειδίᾳμα — ἢ ζῶσα ἐν τῇ παρούσῃ στιγμή, μὴ φειδόμενη τοῦ χρόνου, μὴ βλέπουσα τὸ βάρβαρον ὅπερ ἀνοίγει τὸ μέλλον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἢ πεποιθυῖα ὅτι δύναται νὰ τὰ ὑπερπηδῇ ἡνωμένοις ποσὶ, καὶ πιστεύουσα ὅτι θὰ λητμονήσῃ διὰ παντὸς τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον ὁ μαθητὴς εἶναι καὶ ἄλλο τι προσέτι. Εἶναι ὃν ἐξαιρετικὸν ἔχον ἰδιαιτέραν ὑπαρξιν. Μυούμενος εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰ κρύφια αὐτῶν εἰσδύων, ἀντλεῖ δυνάμεις, δι' ὧν νομίζει ὅτι θὰ βελτιώσῃ τὰ κατ' αὐτὸν κακῶς κείμενα, καὶ θὰ ὠρελῇ καὶ προαγάγῃ τὴν ἀνθρωπότητα. ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ἀνέγνωσεν ἀρχὰς καὶ ἀξιώματα, ἔκρουσεν αὐτὰ ἐπαναλαμβάνόμενα καὶ ὑποστηρίζόμενα ὑπὸ πεπειραμένων ἀνδρῶν, καὶ ἐκτίθησι τὸ στήθεός του πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἰδεῶν του. Δὲ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκονο-

μίαν του, εἰς τὴν πατρίδα του ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τοὺς συναδέλφους του, μετ' ὧν συνασπίζεται, καὶ μετ' ὧν εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα, δότι ἔμαθεν ἅτι ἡ ἔνωσις ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύϊν. Ὅπου συνάθροισι, ὅπου θόρυβος, ἐκεῖ καὶ ὁ μαθητὴς ἂν πρόκειται περὶ τολμηρὰς πράξεως, εἶναι βέβαιον ὅτι ἔχει τὸ μέρος του ἐν παντὶ κινδύνῳ κατέχει τὴν θέσιν του. Αἱ παρεκτροπαὶ καὶ παραφροαὶ τοῦ δικαιοῦ γοῦνται καὶ ἐκ τῆς γενναιότητος τῶν αἰσθημάτων του, ἐκ τῆς ἀπειρίας του, ἐκ τῆς καλῆς του πίστεως. Δὲν ὑποπτεύεται ὅτι ἀπατάται, ἢ ὅτι τὸν ἀπατάει. Δὲν τῷ ἔρχεται οὔτε καὶ εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἐνδέχεται νὰ γίνῃ τὸ ἐξμαίον τῶν φιλοδόξων, τῶν δημαγωγῶν, τῶν ἀγυρτῶν. Βαδίζει θαρραλέως τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκολουθῶν τὴν σημαίαν του, καὶ ἀτενίζει τὸ ἰνδαλμα τῆς καρδίας καὶ τῆς φαντασίας του, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀπογοητεύσεως, καὶ τὸ μὲν ἰνδαλμα ἀφανισθῇ, ἢ δὲ σημεῖα καταστῇ ῥάκος.

Ἐν τούτοις περιῆλθον τὴν πόλιν καὶ εἶδον. . . τὸ ὠραῖον φύλον εἶναι πράγματι ὠραῖον καὶ χάριεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, οὕτῃ ἀπ' ἐναντίας ἀσχήμῳ. Κτισθεῖτα ἐπὶ λόφων ἔχει τὰς ὁδοὺς ἀωρερεῖς καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον κατωφερεῖς, ἐν γένει δὲ στενάς, καὶ σκοτεινάς καθισταμένας ὡς ἐκ τῶν ὑψηλῶν κυριῶν, μελανοχρόων ἐνεκα τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν. Μία τῶν εὐρυτέρων ὁδῶν ἐστὶν ἡ καλουμένη Καμουλίτζ, ἡ διὰ τῆς φερωνύμου πύλης ἄγουσα εἰς Φλωρεντίαν. Ἀνωθεὶ τῆς πύλης ταύτης ὑπάρχει ἐπιγραφή ἔχουσα οὕτω «Cor tibi magis Sena pandit» καὶ τινες μὲν λέγουσιν ὅτι ἀναφέρεται εἰς Κοσμᾶν τὸν Α'. ἕτεροι δὲ εἰς τὸν προσερχόμενον ξένον αὕτη δὲ ἡ γνώμη ἐστὶ, καὶ ἡμᾶς, προκρίτά, καθὼ συνάδουσα πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐγκατοίκων, αἰτεῖται εἰσεῖ λίαν φιλοξενοὶ καὶ περιποιητικοί, ἐν ὧ εἶναι δύσκολον νὰ ἡθέλῃσιν οἱ Σιένιοι νὰ δεῖξωσι τοσαύτην ἀγάπην εἰς τὸν κατὰ τὴν αὐτῶν, ἀφοῦ ἐκεῖνοι μὲν περὶ συμπτωδῶς εἶχον ὑπερασπεί τὴν ἐλευθε-

ρίαν των, οὗτος δὲ ὄχι μόνον τοὺς κατηρήμωσεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέτησεν ἀναισχύντως τὰς ὑποσχέσεις του, ξίψας εἰς φυλακὰς· ἡ καρκατομήτας πκνὺ' ἔντινα ὑποπτεύετο ἐναντίον του.

Ἐν τῇ ρηθείσῃ δὲ γίνεται ὁ λεγόμενος περίπατος, καθ' ὃν, μάλιστα τὰς κυριακὰς καὶ ἄλλας ἑορτάς, διατρέχουσιν αὐτὴν μεγαλοπρεπεῖς ἄμαζαι ὑπὸ ὑπερηφάνων καὶ θραυτίμων ἵππων ἐλκυνόμεναι καὶ πληροῦμεναι ὑπὸ κόμψων καὶ πολυτελεγήτρων κυριῶν· ἄμετρον δὲ πλήθος πεζῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων τέρπονται, εἴτε περιπατοῦντες, εἴτε ἐν τοῖς κρημαίνουσιν ἡσυχάζοντες, καὶ μεθ' ἡδονῆς· ῥοφῶντες ἢ τρώγοντες τὰ κατὰ καιρὸν ποτὰ καὶ γλυκύσματα.

Κατὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν καὶ ὁσάκις ἐν ἄλλῃ ὥρᾳ ὁ καιρὸς· τὸ ἐπιτρέπει, ὁ περίπατος· παραινεῖται καὶ μέχρι τῆς ὀνομαζομένης *Λίσης*. Ἔστιν αὕτη πλατεῖα, μετὰ δεινροφύτους ἀλωὰς, διαπεποιικιλμένης δι' ἀγαλμάτων· κείται δὲ ἐν ὑψηλῇ θέσει, καὶ ἔχει ὥς ἐκ τούτου ἐκτεταμένον ὁρίζοντα καθομοιοῦντα τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος φαίνεται ὡς καταδυόμενος εἰς λουτρόν, ἐπιχρυσῶν τὴν θέτιν

ἐκείνην διὰ τῶν τελευταίων τρεμουσῶν ἀκτίνων του.

Ποσάκις καὶ ἐγὼ διήλθον τὴν ὁδὸν ἐκείνην εὐχαρις, πλήρης γλυκεῶν ἐλπίδων, ἐμβλέπων ἐν τῷ μέλλοντι διὰ ῥοδολαμποῦς νέφους! . . . Ποσάκις εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκείνην ἐκάθησα πλησίον ἀγάλματος ὑπὸ εὐρύκλαδον καὶ πολύφυλλον δένδρον, μετὰ τὸ ὄμμα προσκλούμενον εἰς τὸ ἀχανές καὶ ἀφικνούμενον εἰς τὴν ἀπωτάτην πατρίδα μου, ὅπου εἶχον ἀφίσει τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου! . . .

Πλησίον τοῦ τερπνοῦ τούτου περιπάτου ὑπάρχει φρουρίον, εἰς ὃ ἡδυνάτο τις νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τῆς *Λίσης* ἀκωλύτως διὰ γεφύρας, ἣτις ἄλλοτε ἦν περιαιρετὴ, διότι εἶχε καταστῇ ἄχρηστον. Τὸ φρουρίον τοῦτο ἐκτίσθη παρὰ τῶν ἰσπανῶν διοικημένων ὑπὸ τοῦ Δὸν Διέιου Οὐρτάδου δὲ Μενδότσα γνωστοῦ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τῆς Γρανάτας, ἣν συνέγραψε, διὰ τὰς ποιήσεις του, καὶ διὰ τὸ μυθιστόρημα *Λαζαρίλο δὲ Τόρμες*· ἀλαζόνος ἄλλως τε, φιλαργύρου καὶ κκοπίστου.

(ἔπεται συνέχεις)

Κ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

